

Ти си й далъ най-хубавия даръ
— далъ си й животъ и говоръ.

Тогава градинарътъ казалъ:

— И ти се падашъ на мене.
Защото те накарахъ да проговоришъ.

Царьтъ много се зарадвалъ.

— Върно е, дете мое, ти сама реши сждбата си. И на тебе този човѣкъ повторно ти даде животъ и говоръ. Затова ти сжщо принадлежишъ на него.

Всички придворни викнали:

— Какво! Той да стане царски зеть! Отъ такъвъ простъ родъ!.. Не, царю, дай му богати дарове, но твой зеть не бива да стане!

— Но азъ съмъ далъ дума и не мога да я погазя. Освенъ ако момъкътъ самъ се откаже, — отвърналъ царьтъ.

Ала градинарътъ не искалъ и да чуе за богати дарове. Той си искалъ царската дъщеря.

Тогава придворнитѣ разгласили по цѣлото царство, че единъ простъ селянинъ ще имъ стане царь. Разбунтувалъ се народътъ, събралъ се предъ двореца и всички викали:

— Не искаме да ни управлява такъвъ простъ човѣкъ! Не искаме! Царю, избери си другъ зеть!

— Царската дума е света и не мога да я престъпя, — високо заявилъ царьтъ.

— Тогава ний сами ще си изберемъ царски зеть.

И хванали градинаря и го отвели да го затворятъ въ тъмница. По пхтя късметътъ ги пресрещналъ. Умътъ му се примолилъ:

— Братко, помогни! Загива човѣкътъ отъ нашитѣ караници.

— Ехъ, умчо, нали безъ мене можешъ! Прави каквото знаешъ. И късметътъ си отишелъ.

Следъ като затворили градинаря, всички придворни се събрали въ двореца и решили да разпратятъ пратеници по всички краища на свѣта да търсятъ царски зеть.

Пратеницитѣ веднага тръгнаха.

Минало се що се минало, дошелъ си първиятъ пратеникъ.

— Отидохъ чакъ задъ седемъ планини и задъ деветъ рѣки. Никой не иска да стане царски зеть. Навсѣкжде ми казваха: „На такъвъ народъ, дете не зачита царската дума, нѣма да му дадемъ зеть.“

Следъ малко пристигналъ вториятъ пратеникъ:

— Никой не иска да дойде въ нашето царство. Казватъ ми:

„Вий и насъ ще затворите, щомъ не зачитате царската дума.“

И третиятъ казалъ сжщото.

Завърнали се всичкитѣ пратеници и поднасяли все единъ